

Ангели не сплять

Збірка поезій

Економічний факультет

Острого - 2012

УДК 82-1
ББК 84
А 64

Ангели не сплять / Збірка поезій /
Видавництво Національного університету
"Острозька академія" : Острог, 2012. – с. 112

Ідея виконання належить Козак А. В.

**До збірки увійшли поезії студентів та викладачів
економічного факультету:**

Юлії Харчук,
Олександра Харчука,
Оксани Андрійчук,
Олександри Кучерук,
Наталії Карпової,
Сергія Романа,
Лесі Дзюбчук,
Ірини Кондратюк,
Віри Підлиської,
Іванни Лопачької,
Юлії Рудюк,
Ольги Захарук,
Катерини Сидорчук,
Олени Ткачук,
Юрія Каліщука,
Інеси Липневої

Ілюстрації

Юлії Цимбалюк, Оксани Макаренко, Ілони Позднякової,
Ірини Ткачової

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Любов живе у кожному куточку серця, у кожному закапелку душі, в кожному необережному погляді, випадковому подиху, у кожному зроненому слові та в кожній поставленій крапці. Любов жива, бо бережуть її ангели. Ангели, які вчать нас мріяти, які допомагають нам відчувати себе й інших, які вселяють надію, надихають на безмежну радість. Ангели, які дарують нам віру в чудеса та вчать слухати своє серце.

Мрійте, відчувайте і любіть. Не закривайтеся у собі та не зашторюйте вікна на ніч... Бо крізь блаженство нічного небосхилу на нас дивляться не тільки зорі. Ангели ж ніколи не сплять...

Інна Васильчик

Юлія та
Олександр Харчуки

---

*Не все в житті просто,
проте є якась закономірність
саме в тому, що істина раптово
постає крізь ліс ускладнень
у найпростішому.*

В. Коротир

Юлія Харчук

БАТЬКІВЩИНА

Батьківщина у нас одна –
Золотисті хліби і луки.
Україна у нас одна,
Бережімо її від муки.

Захищаймо свій рідний край,
Бережімо лісів простори,
Молотімо гуртом врожай,
І долаймо високі гори.

Пам'ятаймо, щоб жити в лад,
Необхідно дружніми бути,
Не потрібно шукати клад,
А про біди і сварки забути.

Об'єднаймо наші серця,
Запалімо свічку надії,
Йдемо мужньо усі до кінця,
Задля здійснення спільної мрії.

ХЛІБ У ДОЛІ МОЇЙ...

Хліб у долі моїй,
Хліб у долі моєї України.
Хліб – це втілення мрій,
Це єднання всієї родини.

А чи легко їсти цей хліб?
Чи не давить у горлі він?
Скільки ж тижнів минуло і діб,
Поки він освітив наш дім?

Знай, нелегко зростити хліб,
Викохати його із зернини,
Вкинutoї у вогку землину.

Все це робити важко,
І на серці й в душі часом тяжко.
Як згадаєш той голод болючий,
Ті зітхання і біль той пекучий.

Скільки прадіди наші молились,
Щоб до миру їх діти дожились,
Щоб в добрі жили їхні нащадки
І геть зникли всі біди й неладки.

Що ж, почув Бог молитви краснії,
Заспівав вітер пісню, мов мрії.
Нам сонце всміхнулось ясніше.
І золотисте поле сколихнулось жвавніше.

То ж чому зараз ми не цінуємо
Того дару, що даний нам?
Якщо й далі ми так помандруємо,
То залишимо Господа храм.

Храм надії, віри й добра,
Храм любові, людського тепла.
Ту будівлю, що руки звели,
Ті, що свій вік присвятили землі.

То ж шануймо людей цих святих,
Що спасли нас від царства лихих.
Вони хліб запашний нам вручили
Й привели нас у царство Надії.

У серцях залишили жаринку,
Устократ яскравішу іскринки.
Вона сонцем для нас скоро стане
І все людство спасе від омани.

МОЛЮ Я БОГА...

Молю я Бога про одне,
Про те, що душу так тривожить.
Молю я Бога про одне,
Бо тільки Він нам допоможе.

Лише Всевишній наш Господь
Зцілити може грішні душі.
Лише до Нього ти приходь,
Приходь по морю чи по суші.

Повір, ти не знайдеш рятунку,
Бо жить без Бога ми не в силі.
Молитва – шлях до порятунку,
То ж будьмо з Господом щасливі.

ДУША МОЯ

Душе моя! Існуєш ти чи ні?
Живеш в раю чи нидієш в пітьмі?
Чи вільна ти, мов птиця в чистім
Синім небі?
Чи полонена страху і жалю?
Не знаю я про тебе: де ти, як?
Мій мозок вже спалахує від болю.
Душе моя! Подай хоча би знак!
В темниці ти чи прославляєш волю?
Не знаю я і думати боюсь,
Що пройде час, тебе вже не побачу.
Проте не вірю в марний швидкоплинний час,

Якщо ж повірю, зразу тебе втрачу.
І от тоді, в безодні сліз і образ,
Повік собі вже не пробачу.
А сиротою страшно в світі жити.
І важко горю посміхатися в обличчя,
Долати свій тернистий життя шлях,
І птахом десь ширяти в небесах,
Молитви промовляти вечорами.
І жити лиш для горя і страждання,
Відштовхуючи мрії і кохання.
Нестерпно ж бо кончини лиш чекати.
І, мов свіча, поволі догоряти.
Так хочеться про біди всі забути,
Так хочеться зорею в небі бути,
І сяйвом дивувати цілий світ.
Тепло і красу нести усім навколо,
І залучати в чар своїх безмежне...

дивне коло.

Так хочеться любов всім дарувати
І в єдності з душею раювати.
І твердо знаю, душенько моя:
Без тебе в цьому світі “я” не “я”.
Бо ти основа є мого буття,
Ти – запорука вічного життя.
Тож будь зі мною в щасті і журбі.
Ти сяйвом будь у нелегкім моїм житті.
Кохання зірку поможи знайти,
Щоб я в оточенні сім’ї і родини
Життя зуміла присвятить своє
Одній коханій Богом посланій
Мені людині.

МОЯ БЕЗПЕКА...

Зимовий морозний день,
А у серці літня спека.
І душа знов співає пісень,
Бо ти поруч, моя безпека...

На деревах виблискує сніг,
І природа дивує око.
Ти знов квіти даруєш мені,
І я в небо злітаю високо.

Щоб подяку принести Творцю
За щасливу та радісну долю.
Щоб молитву промовити ту,
Що з'єднала нас, рідний, з тобою.

І яким би не було життя,
Милосердним, чи надто жорстоким,
Про одне лиш молю я Творця:
Щоб був з нами у плині всіх років.

Допоміг віднайти нам свій шлях,
Зрозуміти всі істини світу,
Щоб любов зберегли ми в серцях
Та землі додали більше цвіту.

Того цвіту, що звемо дітьми,
Із безмежною вірою в краще.
Будем справжніми, любий, людьми
І не зрадимо БОГУ нізащо.

Знаю, шлях наш доволі складний,
Бо даремного в світі немає.
Та якщо ми удвох, дорогий,
Наше сонце у небі сіяє...

Зігриваємо рідних теплом,
Подаруємо діткам всі мрії,
Збережемо Господню любов,
Що дала нам безмежну надію.

Поєднала наші шляхи
У єдину життєву дорогу,
І ми разом, рука до руки,
Йдемо по ній, за все дякуєм БОГУ.

ЄДИНОМУ...

Мій єдиний, жаданий, коханий!
Мое сонце, повітря, світанок.
Мій ти подих, цілунок зранку,
Мое серце і мрії серпанки.
Мій чарівний сонечка захід,
Мое щастя, мій сміх, мій захист.
Мого тіла й душі поцілунок,
Всесвіт мій і мій порятунок.
Радість моя, безмежний спокій,
Втіха, розрада, найрідніший дотик.
БОГА дарунок й небес посвята,
Доля моя. Й моя подяка
Господу, долі, життю і батькам
За тебе, за нас і за наше буття.

За те, що з тобою вночі засинаю,
За те, що світанки в обіймах стрічаю.
Що бачу тебе і тобою живу,
Що вірю, надіюсь й безмежно люблю.
Що світ пізнаю поруч, любий, з тобою,
За те, що в безпеці з тобою-героєм.
Героєм й володарем моїх рук і серця,
Моїх світлих мрій і надій джерельце.
Моя ти наснага і стимул до праці,
Моя ти відвага, мій тил, моє щастя.

Олександр Харчук

СВОЯ УКРАЇНА

Вишневі сади та гаї солов'їні,
Дзюрчить потічок між крутих берегів.
Як гарно та любо в своїй Україні
На вольній землі без зрадливих панів.

Боролись за правду, за краще життя,
Смертями і кров'ю ви їх здобували.
Чи ж зараз постане між вас сум'яття,
Щоб підлі сусіди вас знов обікрали?

Чому ж ти, народе, міцний, нерушимий,
Єднаєш зусилля в палкій боротьбі,
Та тільки досягнеш тієї вершини,
Здобутки втрачаєш в бенкетній гульбі?

Єднаймося ж, друзі! Вставаймо, брати!
Ще рано радіти своїй перемозі!
Нам необхідно всім дружньо іти,
Щоб не спіткнутися знов у дорозі.

НА СПОМИН ПОДВИГУ...

Сповнена війн і спалахів повстань,
Червона з крові й оглухла від страждань,
Попала ти в лабета ворогів.
Топтали їхні чоботи поля,
Двигтіла під колесами земля.
Стогнав наш край під владою панів.
Хіба для того кров ви пролили,
Щоб ваші діти землю не орали,
Щоб воду із криниць вже не пили,
Щоб під тинами з голоду вмирали?
Але зумів народ зібрати свою волю,
Щоб поборотися за кращу долю,
Звільнить країну від червоної чуми,
Богиню вдачі на свій бік схилити.
Щоб прощення ні в кого не просити,
Щоб край своїми був населений людьми.
Тож пам'ятаймо подвиг патріотів,
Які своє життя за нас віддали!
Які вмирали в 19 років,
Щоб жах полону ми не відчували.

МОЄ БАЖАННЯ...

Як безслідно проходять дні,
А так хочеться щось змінити!
Й вечори ці самотні, нудні,
Коли просто не хочеться жити.

Та чому я не можу, як всі,
Не бажаю хоч трішки змінитись,
Перестати боротись в душі,
З долі примхами просто змиритись.

Жити в мороці, пільмі, багні,
Пити чорну отруену воду,
Грати роль, як актор у кіно,
Стати лідером свого народу.

Та я прагну лише одного,
Щоб здійснилось моє бажання –
Стати човником в морі твого
Чарівного, палкого кохання.

Тож дозволь ще хоч раз увійти
В твою гавань, де чистії води.
Щоб позбутись навек самоти,
Повернутись у лоно природи.

Оксана Андрійчук

---

*А віртуальна. Як ангел.
Ангели теж віртуальні.
Вони завжди були такі.
Навіть за тисячу років
до Інтернету.*

МРІЯ

Прийшла з кіно, лягаю спати.
Не спиться щось, думок повно.
А може, вірша написати?
Вже пізно, вже пора давно.
А ті думки... Авжеж про нього...
Про кого ж можу думать я?
Мені не вистача одного –
Щоб він сказав: «Лише моя...
- Моя лиш. Все, питань немає.
Не буду довго я тягнути...
Виходь за мене, моя люба,
І будем в парі разом жити».
А поки що пишу самотньо,
І, може, ще хтось написав
Свої думки на цім папері...
(І що ж за муза понесла?)
Писати лише про кохання,
Про велич цього почуття.
Це як не тліюче багаття,
Яке збагачує життя.
Повір! Сьогодні говорила
Я із коханим п'ять хвилин.
Та іскра знову пролетіла...
Не можу скоротить я днів,
Доки я знов його побачу,
Знов поцілую, обійму.
Ні, та ви що, це так, не плачу,
Вже сліз немає в моєму...
У оці моєму... Чому це?
Вже виплакала ріки всі...

А доки я живу – сміюся,
Збираю краплі у росі
І тихо їх кладу на очі,
Щоб думав хто: «Може, реве?»
Якби ви знали, як щоночі
Моє він серце сильно рве.
Та я не плачу, я сміюся.
Дивлюсь в вікно, бачу тебе.
А ти вже іншу обіймаєш...
Моє ж серце кохає тебе.
Таке життя. Бува, й не знаєш,
Чи треба формули оті.
Але найперша теорема –
Звісно, любов в моїм житті.

ОДИН ДЕНЬ

І пара знов, і знов заняття,
Я в Академію прийшла,
Щоб вчити тут якісь поняття,
Складати плани на життя.
І вчилась я, і я старалась,
І дума, може, знадоблюсь.
Не помічати намагалась
Тих поглядів, яких боюсь.
Бо дивляться чомусь спідлоба
На мене. Чим же винна я?
Не завинила я ні в неба,
І чиста тут душа моя.
Та я прийму цей погляд хижий,
Бо я порядна, я стерплю.

Не буду мислити я в тиші,
Як кров'ю їх усіх поллю.
Я не із тих, які, буває,
Ради поживи гублять світ.
І я не з тих, хто убиває
Людей, що рвуться у політ.

НЕ ДОЩ ТО, ТО ПОРИВ ЛЮБОВІ

Я мов той гепард, я нестримна,
Мов той водоспад Ніагара.
Я мов ясний сокіл, я вільна,
Немов незгасний пожеар.
Все рветься в мені, все літає,
Я хочу у вись до небес,
Немов пістолет, що стріляє,
За здобиччю біга, мов пес.
Швидка, наче лань, плавуча, мов риба...
Як кріт, я буваю сліпа.
Буваю я всяка, бо ж не досконала...
Немає ж таких на землі.
Боятися всі рідні, аби не пропала,
Бо дивне щось є у мені.
Я дивна, я знаю, сміюся,
Роблю те, що хочу сама.
А що, це все сон, може проснуся...
Бачу я дощ у небі.
«А дощ той теплий?», - ти спитав.
Буває він, аж обпіка,
Не дощ то, то – порив любові,
Який нас усіх надиха.

І краплі я буду ковтати,
Вмиватимусь ними завжди.
Так, завжди я буду кохати!
Ніхто не завадить мені
Піймати ту птицю жадану,
Яка усім щастя несе.
Палюче воно, довгождане,
Таке тут заповнює все!

LOVE STORY

І літо вже скоро...
Вже дзвоник дзвенів,
Купатись вже тричі ходила.
Як швидко у мене цей рік пролетів...
І що ж я за цей рік зробила?
Навчатись ходила, професію маю,
Та це не важливо мені...
Зустріла тебе! Того, що кохаю,
Того, хто приходить у сні.
Були і до тебе, сперечатись не буду.
Таких же, як ти, не було...
Такого, як ти, у житті не забуду,
Серце ту любов зберегло...
Хранить і зберігать буде надалі,
Для мене найкраще – це ти.
Чому ж разом бути тоді нам не дано?
Кохання мені не знайти.
Та більше й шукать я не буду,
Аби тільки липень настав.
Поцілунок зірвати, солодкі ті губи,

І час наш вже біг розпочав.
І буду я разом з тобою
У радості, горі, жалі.
Кохання розділим надвоє...
Ми двоє лише на землі...

Олександра Кучерук

---

*Ангели теж буває боляче,
але вони цього не показують,
ховачоги слюзи за білими крилами*

Я ЗНАЮ, ТИ НА СВІТІ Є!

Все в житті підкоряється закону,
Одному твоєму закону.
І планета крутиться, і сонце сяє,
Небесна голуби́нь над нами літає.
Ти правиш життям,
Усім нашим земним буттям.
Я вірю в те, що ти є
І всі ми – творіння твоє.
Бо як Дарвін не мудрував,
Твою силу не розгадав.
Різні теорії в просторі витають,
Та люди правди не знають.
Вірять, що вони нащадки мавпи,
А хтось доведе, що якоїсь шавки.
Вірять, що життя в серці б'є,
І не знають, що душа є.
Що в них є те,
Що ніколи не вмере.
Твоя сила їм це дає.
А я знаю, Ти на світі є!!!

ВОВЧИЦЯ НА ПОВНІЙ МІСЯЦЕМ ЗЕМЛІ

Чому вовк на місяць виє?
Чому вовчиця не мовчить?
Чому вона ту тиш не криє?
Чому в ній кров кипить?
Невже вона не знає,
Що, сидячи в горі,
Її вовк не страждає
І не лле сльози гіркі.
Вона свій прихисток шукає,
Нишпорить в імлі.
І знов до вовка завертає
На повній місяцем землі.

27.07.2010 р.

Я ЛЮБИЛА

Мои губы говорят «Ненавижу»,
А сердце поет «Я люблю».
Когда во сне тебя я вижу,
Вспоминаю любовь наяву.

Ми були с тобою очень долго...
Мечтали в ночной синеве...
На сердце моём очень колко,
Оно страдает в тишине.

Я вспоминаю всё, что было.
Это всё очень хорошо.
Я тебя отчаянно любила.
Но то, что было - давно прошло.

Июнь 2009 р.

МИ ДЯКУЄМ ВАМ, РІДНЕНЬКІ

Ми дякуєм вам, рідненькі,
Матусі і бабусі дорогенькі.
Низенько до ніг вклоняємось,
Цілуємо вас і прощаємось.

Ми дякуємо вам за ласку,
Ми дякуємо вам за пораду і підтримку.
Спасибі, що виростили всіх нас,
Дбали і вчили весь цей час.

Наталія Карпова

---

*Ангели не засуджують коханих.
... Ангели просто плачуть
від болю, який їм заподіяли...*

У РИТМІ ЖИТТЯ

Серед чужих, німих прохожих,
Серед людей, що мимо нас йдуть у житті,
Шукаємо на себе схожих,
Щоб не терзати душу в самоті.

Щоб бачити, як вітер хвилі розганяє,
І доторкнутись до чийхось долонь,
Й відчути біль, з яким так серденько співає,
Коли людина та від тебе осторонь.

Або ж для того, щоби просто вранці,
Коли від сну прокинеться весь світ,
Заплющуючи очі від ясного сонця,
Прошепотіти милому: «Привіт...».

А декому потрібно навіть й менше:
Він просто хоче відчувати, що навколо люди,
Яким він не байдужий, в яких защемить серце,
Коли одного дня його уже не буде...

Хтось хоче просто співчуття,
Шукають інші благ для себе в людях.
За когось ми готові віддати життя,
А іншого ж без жалю всі осудять.

Усе життя – невпинний пошук
Коханих, друзів, просто так знайомих...
Але у ритмі цьому не втрачаймо душу,
Цінуймо тих, хто поряд, кожен їхній подих!

ВТРАЧЕНА ЛЮБОВ

Стежками, що доля спутала для нас їх,
Збираєш ти в букет опале листя...
І сум безмежний у очах твоїх,
І на обличчі не знайдеш і краплі щастя.

Ти думаєш, чому не зміниш все ніяк,
Чому, розбивши на осколки всі мрії,
Вона пішла від тебе саме так,
Не залишивши в серці місце для надії.

Чому в душі твоїй так пусто стало?
Ти ж завжди порівнював її лише з грою,
Яка не має виграшу, щасливого фіналу.
Вона – це так, розминка перед справжнім боєм.

І лиш тепер, коли вже пізно щось міняти,
Нарешті ти зрозумів життя свого дилему –
Лише одна вона для тебе була святом,
Не пішка в грі, а справжня королева.

Тепер хоч як хотів би, та її ти не вернеш,
Для неї інший дістає вже з неба зорі,
А ти лиш бережно опале листя підбереш,
Адже це все, що залишилось від любові.

26.10.2011

ДЛЯ ТЕБЕ

Я буду ангелом для тебе
Й оберігатиму у цім жорстокім світі.
Я буду ангелом із неба
На крилах мрій своїх летіти.

Для тебе буду я принцесою,
Принцесою роси, як хочеш.
І навіть по траві, ще босою
Прийду, щоб чути, як ти у сні шепочеш.

А може буду полоненою?
Ї віддам тобі усі свої думки,
Усю любов і навіть більше – те тепло,
Що відчуваєш, коли торкаєшся руки.

Для тебе хочу бути квіткою,
А, може, хвилию чи зіркою край неба.
Тільки одне, чого не хочу я –
Це бути спомином для тебе!

ШУКАЄМО ЩОСЬ ДЛЯ СЕБЕ...

Танцюємо під шалений ритм життя,
І плачемо, уткнувшись у подушку.
Шукаємо у Бога милості і каяття,
Та хочемо пролізти в голки вушко.

Не розумієм логіку в коханні,
Хоч у душі співаємо йому хвалебні оди.
Всім серцем ненавидимо чекання,
Всім серцем прагнемо свободи.

Почуть нам не дано і голосу німого,
Бо часто ми розумієм лише потоки слів.
Забули ми й не слухаємось серця свого.
Але хіба наш розум без нього щось розумів?

В томах книжок ми істину шукаємо,
А варто лиш поглянути навколо себе,
Осмыслити все те, що ми вже знаємо,
Й побачити своє щось у хмарах з неба.

То може, вже пора не мислити стереотипами,
Дорога до пізнання в житті у кожного своя -
Для когось терни, комусь і вулиця під липами,
Але якщо вона для тебе, вона вже не моя.

СЛЬОЗИ ДОЩУ

Краплями осіннього дощу прийдеш
Й залишишся ти на вікні сльозами.
Мені лиш тугу в серце ти несеш,
Хоча і тишиш гарними словами.

Твоя любов самотністю озветься
Й вінок терновий дасть на згадку.
Лиш через неї серце обпечеться
Й розтопить мою ніжність зранку.

Любов твоя – сліпа рабиня каяття,
Яку підкорить кожен лиш красою.
Її не тішить думок моїх та глибина,
Й очей загадка, що вмилися росою.

Така любов приносить лише втіху,
Але терпіння і ніжності у ній нема.
Вона ж ніколи не стане оберегом,
Для почуттів, для губ твоїх тепла.
Все те, що досі ти вважав любов'ю,

Ти розгуби його у самоті одної ночі.
Нехай лиш серце нею тішиться одною,
І мрією проникнути у сни дівочі.

Все те, про що їй хочеться сказати,
Від чого серце завмирає знов і знов,
І все, про що із нею хочеш помовчати,
Сміливо можеш називати ти Любов.

Тепер ти відчуваєш, що вона із серця,
Що дім знайшла навек в твоїй душі.
Шукає своє щастя у очах твоїх озерцях,
Хоч дощ і пише на вікні її вірші.

13.11.2011

СКАЖИ...

Скажи мені, що любиш ти,
Що вже давно чекав на мене.
Що в сірих буднях пустоти
Була для тебе променем веселим.

Скажи, що з першим подихом весни
Мене чекав, як той підсніжник перший.
Скажи, нема на світі більшої краси,
Як та любов, що гріє серце.

РЕАЛЬНІСТЬ

Твоє життя існує без чітких стратегій,
Усе експромт і прояв непростої вдачі.
Живеш у світі легко, не творячи елегій,
Як весело - смієшся, а сумно – плачеш.

Ти не прощаєш ї трохи марної надії,
І можеш з легкістю її розбити вщент.
Тобі наші думки чужі і далекі мрії,
Ти осипаєш правдою, немов дощем.

Не можеш заховати голову в пісок,
Хоча і інколи від тебе хочеться тікати.
Думаєш, що чесність – святий обов'язок,
Хабар для тебе – справа неприйнятна.

Словами, почуттями тебе не зміниш,
Ти є така, як є, від цього нікуди діватись.
У істинності торжество лиш сліпо віриш,
До всього іншого плекаєш ти ненависть.

Тобі – подяка і біль людських прокльонів,
Для тебе – вінки із лаврів і справжня злість,
Живеш для сотень ти людей і для мільйонів,
Не королева ти, всього лише проста реальність.

ПРОБАЧ

Пробач за те, що у моїй душі
Так мало місця залишилося для тебе.
Пробач за всі слова мої, думки, вірші,
І за любов, що послана нам з неба.

Що сонця схід з тобою не зустріла,
І за отой дитячий і безпорадний плач,
Що іноді ти чув, невиразно і так несміло,
І навіть ніжність ти мою пробач...

Пробач мені, що в снах твоїх була
Й манила поглядом в незвідані краї.
Пробач за те, що зараз не одна,
Що стихли у гаю вже співи солов'їв.

За мрії трепетні, а інколи й такі наївні,
Пробач і за тепло, що добротою зветься,
І за холодний вітер, і морозний іній,
За все, що викликає трепет в серці.

Пробач і просто відпусти у небо,
У синю даль, у простір до зірок.
Любов свою ти відпусти від себе,
Зроби майбутньому назустріч крок.

МРІЇ ЧАРІВНИЙ СЕРПАНОК...

Мрії чарівний серпанок мені нагадав про весну,
Про погляд твій ніжний і зорі у небі,
Про те, як несміло букетик бузку
Поклав у долоні й шептав мені тихо: «Для тебе».

То ж знай, ти не був просто випадком долі,
Злим жартом її, може, щедрим дарунком.
Ти не був ніби так, мимоволі,
Випадковим, чужим поцілунком...

Ти в думках обійняти міг небо,
Стільки в тобі було доброти.
І в обличчях людських, казав, що не треба
Шукати обману, ненависті, зла, пустоти...

Ти хотів мати трішечки більше
Місця в серці, аніж там для тебе було,
А тепер ти згоряєш, як комета, і сліду не лишиш,
Ніби то є не ти, ніби все вже пройшло.

І чомусь отак просто, через біль, із запалу
Ми руйнуємо собі свою ж долю.
Чи то у житті розібратися сили замало,
Чи, може, за щастям примарним важливіша погоня?

У очах своїх близьких шукайте важливе,
Любіть їх такими, як є, і щомиті.
І не треба в щось грати, в несправжнє,
а часом й примхливе,
Адже любов і щирість найдорожче цінується в світі.

***

Мені сьогодні наснилося чудо,
І в думках моїх тільки одне,
Що кохання твоє не обман, не облуда
Воно щире і ніжне, святе.
Так хотілося вірити в казку
Й підвестися угору на крилах надій.
Та зражене серце шепнуло підказку –
Вчинки твої зруйнували світ мрій.
Осягнуть таємницю хотів ти,
Що у серці моему лежить.
Тільки, жаль, не зумів зрозуміти,
Що для цього треба просто любити.
Любить мене ніжно, а часом нестерпну,
З присмаком кави чи полину,
Як прохолодну воду джерельну.
Любить лиш одну, тільки одну.
Може, буде ще час втілити мрію
І перешкоди здолати коханням своїм.
Тільки знай, я хочу мати монополію
На місце в серці твоїм!

Сергій Роман

---

*Для того, щоб співчувати
чужому стражданню, досить
бути людиною. Але для того,
щоб розділити чужу радість,
потрібно бути ангелом ...*

ІНВЕСТИЦІЇ В МАЙБУТНЄ

Усім відрубали нам крила,
Щоб вищим не бути за всіх...
Свідомість культура промила,
Щоб нищим не бути, як псих...

Злегка нам поправили розум,
Щоб вчинки свої визнавати...
До думки додали ще лозунг:
“Не сяду ніколи за ґрати” ...

Вправніші нам вклеїли руки,
Щоб бруд за собою стирати...
Ледь-ледь натякнули про муки
Ї дали залюбки автомати...

Зробили нам нижчим все небо,
Щоб космос змогли ми вивчати...
Тепер вже освіти не треба,
Лиш гроші нас вчать заробляти...

Нам разом творить ще багато,
Щоб жити було цікавіше...
Як знали би мама і тато,
То били в дитинстві частіше...

19:45 30.09.2011 р.

АУКЦІОН ТВОГО ЩАСТЯ

Нове словесне полотно
На ледь освітлених дорогах...
Сліпа вуаль, німе кіно,
Азарт у нескінченних спробах...

Старий, нікчемний еталон,
Бридка й набридлива соната...
Проблем вже повний ешелон,
А чиста совість хоче спати...

Хиткий, невпевнений ривок
У зір бездонні океани...
Болючий попелу ковток,
Солодка сіль на рвані рани...

Незрілий погляд крізь стіну
На бетоноване віконце...
Зарозумілий замах на війну,
Відважна спроба захопити Сонце...

У центрі – невідомого портрет,
Спекотні взимку мемуари...
А зброї ніжний силует
Дає життя для слів примари...

Гірке вино в бокалі,
Гаряча чорна кров...
А що настане далі –
Ніхто не знає знов...

Ще й море мертвих насолод
По почорнілих днів зап'ясті...
Один лиш непродажний лот
На аукціоні твого щастя...

00:33 06.11.2011 р.

ГІРКИЙ ШОКОЛАД

Солодко, так солодко з тобою...
Ти – мрія, що веде мене вперед...
Ти – щастя, що приходить за журбою...
Але насправді ти – отруйний мед...

Легко, так простору у думках...
Ти – тінь, що захищає від сонця...
Ти – сяйво, що приносить смутку крах...
Але насправді ти – мій вбивця...

Приємно, засинаю я поряд...
Ти – сон прекрасний поміж жаху...
Ти – світло ясне, ніжні зорі...
Але насправді ти – водій мого даху...

Ніжно, лагідно, пестливо...
Ти – просвіт у буденності...
Ти та, що зваблює красиво...
Але насправді ти – слуга реальності...

Іду з тобою я покійно...
Ти – моя опора у повітрі...
Ти та, що манить так надмірно...
Але насправді ти в сумній палітрі...

Залиш мене, дозволь відкрити очі...
Ти – маска мого внутрішнього світу...
Ти – те, чого я завжди хочу...
Але насправді хочу я лише щасливо жити...
00:18 17.12.2011 р.

КАРТИНА ЩАСТЯ

Тримаю пензлик у руках,
Не намалюю більш нічого...
Нехай блукає у стежках
Ніким не стоптана дорога...

Залишу аркуш на столі,
Немає що мені сказати...
Нехай удачі злої ковалі
Підуть у вічний сон поспати...

Покину втрачені слова,
Не розповім я більше казки...
Нехай болюча голова
Не надягає більше маски...

Відсуну осторонь ідею,
Немає в світі новизни...
Нехай зірве хтось орхідею
Та скаже, що цей вид вже зник...

Відкину геть п'янкi новини,
Не здивувати нас нічим...
Нехай покажуть всі провини,
А не пускають з люльки дим...

Візьму все те, що так ціную,
Не втрачу, буду берегти...
Нехай я заздрість спровокую,
Та на картині будеш ти...

00:50 17.12.2011 р.

ЛЮДИНІ, ЩО ТВОРИТЬ ЧУДЕСА...

Асфальт у кровавій жадобі
Створює простір лукавий...
Бруд і безжальність в подобі,
Що чинить опір кривавий...

Нестерпність дарунку,
Що творить життя,
Та жах візерунку
Не снують каяття...

Усе помирає від страху та зла,
Звороту немає в минуле...
Земля не такою раніше була,
Й усі про добро тут забули...

Не вір ти оманам звабливим!
Не слухай чужих ти думок!
Не куй своє щастя фальшивим,
Будучи від смерті за крок!!!

Я вірю в твоє безперечне майбутнє,
Я знаю, що будеш на боці своїм...
Багато чеснот є навколо відсутні,
Не дай же загинути зовсім ти їм!!!

Навчися проходити крізь сірі стіни,
Переступати через темні будні мимохідь,
Перелітати чорно-білі сни-руїни,
Минати темних людей задалегідь!!!

І спробуй щастя дарувати
Крізь ледь відчинене вікно.
Добром все людство наділяти
Через своє словесне полотно.

В тобі лишаю я надію...
Ти наче вогник в небесах,
Який холодний світ зігріє,
Знайшовши істину в словах !

04:14 29.10.2009

ТВІЙ АНГЕЛ...

Не бійся нічого, я поряд з тобою...
Я завжди й усюди у тобі живу...
Надійно прикрию своєю рукою,
І враз порівняю я долю криву...

Я лагідний вітер, що тебе обійма...
Тепло, що відчуваєш у долоні...
Я крові твоєї краплинка жива...
Я – серце в твоєму полоні...

Я подих твої ніжний і голос тендітний,
Які коло тебе літають...
Я щастя дух омріяний, завітний,
Що думки твої спокушає...

Я тепла надія в твоїй голові,
Я здійснена мрія в уяві...
Я спокій життєвий дарую тобі,
Я знищу всі сили лукаві...

Довірся мені, янголятко моє!!!
Зі мною в безпеці ти будеш...
Як віриш, що поруч з тобою я є,
Усі негаразди забудеш...

19:56 20.11.2009

Вчинити нереальні дії,
Творити думкою романи...

Кружляти в сні нічних алей,
В оточенні засмучених парканів,
Звільнити загублених людей
Від сірої буденності кайданів...

Сміятися та твердо розуміти,
Що це життя повторно вже не дасться,
Кохати, мріяти, весь світ любити
Та відчувати у долонях справжнє щастя...

01:11, 09.06.2011 р.

СПІВРОЗМОВНИК

Я просто жив, так як завжди –
Поспішно, наполегливо й скептично...
Мое життя – крапля води –
Нестримна, прозора та лірична...

І щось нове у цій краплині
Суттєво вразило мене...
Велика душа у малій людині –
Отак, мабуть, пізнав тебе...

Я співрозмовник випадковий,
Наполовину фантастичний персонаж...
Але твій щирий образ загадковий
Стирав весь мій душевний макіяж...

Словами ти понищила всі грані –
Мою фортецю грізних почуттів...
Я заблукав невинно у своїй омані,
Та це, напевно, те, чого хотів...

А що б хотіла ти у цій пригоді..?
Якого жанру розвитку подій..?
Скажи мені, будь ласка, при нагоді
Або крокуй життям і просто дій...

Непізнаний сценарій сліпо пишемо
На фоні візерунків наших мрій...
Приємні спогади, мабуть, залишимо,
А про невдале не жалій...

Я співрозмовник випадковий,
Прозора тінь німого дня...
Та чи стану я тобі вагомий,
Ти все одно мені рідня...

22:41 16.12.2011 р.

ПОВІНЬ

А в голові не втихали крики... Чи то моя душа озивалася болем, чи просто голоси заблукали поміж вух у пошуках слухача..? Дріботів дощ, стрімко обраховуючи хвилини мого життя та розбиваючи невгамовні голоси на шматочки... Тепер симфонія душі виглядала, як звичайний та хаотичний набір нот... Сміх... І його відлуння лунало десь у пам'яті... А у серці повинь... Не те щоб лід байдужості танув або піднімався рівень емоцій

у ріках мого розчарування, а все лише від конденсації різкої зміни температур настрою... В легенях – повітря надій, змін і трішки вологи від серця... Вітер мовчав... Йому не було чого сказати... Він, як і я, вештався від одних мрій до інших, хоч і в результаті залишався сам у полі... Ось тепер і шукайте вітру в полі!!! Не кожен ліс, де дерево присутнє... Ліс там, де життя, де і вітру є що шукати... Проте, з падінням зірки не просто злітають чийсь потаємні бажання у вир думок, але й згасають сподівання тих, хто не вірить у диво... Летіли дні, а сліди смутку на папері лишалися все такими ж свіжими, як і рік тому...

20:33 09.01.2012 р.

Леся Дзюбчук

---

*... Ніжними ангелами невинними,
по хмарках вона ходила, поки
так боязко і так сильно земного
раптом не полюбила ...*

ЗРАДА

Сонце знову сідало за гори,
Тихо падала ніч на ліси.
Ти стояла одна з своїм горем,
Витираючи слід від сльози.
Вже доросла, та досі не знала,
Що кохання не буде палати.
Ти доросла, та досі не знала,
Що прийшов йому час погасати.
Не чекай ти його більш ніколи
І не плач в тишині ти одна.
Він не вартий кохання, відколи
Вперше стала від нього сумна.
А якщо і зустрінеш колись ще,
Покажи, що не рада йому.
Стань же горда, і знай, що ти – вище.
Хай згадає він зраду свою.

***

Я так хотіла бути щасливою,
Лише з тобою життя все прожити.
Я так мріяла стати єдиною,
Та не зміг ти кохання зігріти.

Колись у світі цьому, здавалося,
Навіки разом лише я і ти.
Колись у світі цьому, здавалося,
Вже щасливіших, ніж ми, не знайти.

Але пройшли роки – все змінилося.
Ти наше щастя не зміг зберегти.
Та Слава Богу, все відродилося:
Я справжню долю змогла знайти.

В 16 ЮНИХ ЛІТ

Ти залишив мене між темнотою світанку,
Не помітивши біль на серці,
В очах – сльози.
Та все одно я залишаюсь на самоті,
Шукаючи притулку для душі.
В моїх 16 років, в 16 юних літ
За тебе я стерпіла світ образ,
Вважаючи, що кохання є,
Що воно живе.
Але тепер я виросла ...
І в моїх силах розрізнити ваш біль,
Що кожен старається тебе обігріти,
Але в думках зовсім не любить.
Отож із цього треба робити висновки:
Не той хлопець любить,
Що біля тебе в'ється,
А любить той, хто з кривдою не зветься.

Такі мої юні 16 літ
Від твоїх образ забуті.
Але з тих пір топчу сама нарцисів цвіт
І вірю: хтось їй взаємним може бути.

***

Минуть ці дні, настане осінь...
Болюча згадка знову стане на путі.
Лоскоче вітер свіжі коси:
«Все буде добре, мила, у твоїм житті».
Та все ж таки у серці болі.
Невже так різко можна, доленько, карати?
Невже забуто все поволі?
Та, мабуть, відповідь мені цю не пізнати...
Болюча осінь зникла знову,
Всі неприємності засипав сніг зими,
Я увійду в добу казкову,
А рана стане просто згадкою з п'їтьми.

Ірина Кондратюк

---

*За твоєю ласкаву усмішку,
за твої ніжні очі б'ються ангели
на небі, а на землі страждаю
Я...*

СЕНС МОГО ЖИТТЯ

Не хочу жити я без тебе,
Не хочу бути я одна.
Життя без тебе вже не треба,
Навіки я тепер твоя.
Я хочу разом засинати
І цілувать твої вуста.
Тобі ще хочу я сказати,
Що тут без тебе пустота.
Я хочу бути із тобою,
Ділити радість і журбу,
Щоб цілував вуста до болю...
Лиш будь зі мною – я молю.
Я хочу разом будувати
Прекрасне світле майбуття,
Де будуть дітки щебетати.
Ти - ідеал, ти - все життя.
Заради тебе зверну гори,
Навіки я зречусь себе...
Я навіть кинуся у море,
Якщо покинеш ти мене.
Безмежно вдячна моїй долі
За те, що ти у мене є,
Що я з тобою, я на волі,
Що грієш серденько моє.

СПОВІДЬ

А я не можу вже без тебе,
У смутку й в радості – лиш ти!
І щастя більшого мені не треба,
Бо я є в тебе, а у мене ти.
Здавалося б, прості слова, та ні,
Образа тихо-тихо полонила мою душу...
- Прошу, одне лише скажи мені,
Чом завжди так, що пробачати мушу?
- Та ні, кохана, ти нічого не повинна,
Не змушую тебе робити я цей крок.
Ти світла, непорочна, ти - невинна,
З тобою я готовий дістати до зірок.
Я відчуваю, ти кохаєш.
Можливо, це лиш долі знак.
І думаю, ти добре знаєш:
Я не хотів, щоб сталося так.
- Ну добре, але це востаннє...
І більше не повірю я тобі,
І більше не згадаю про це зрання,
Якщо себе ти віддаси лише мені.
- Давно весь твій, до краплі, до останку.
Забув про себе я уже давно,
Я завжди прокидаюсь зранку
Й відразу виглядаю у вікно.
Тебе шукаю я щомиті, щохвилини.
І сподіваюсь, ти шукаєш теж.
Моя палка любов до тебе завжди лине,
Бо я тебе кохаю – нема меж!!!!

СУМ

Пробрався холод в мою душу...
Я тут одна, нікого більш...
І зараз я сказати мушу,
Що хочу все так, як колись.
Гуляти, як колись, з тобою,
сміятись, гратись навесні.
Скажи, коханий, що з тобою?
Чому ти не прийдеш у сні?
Кохання наше догорає,
Та залишилася лиш мить,
Хай наша донечка не знає,
Як серце ние і щемить.
Та ти пішов, ти не послухав,
І ось одна я тут стою.
Ти залишив мені лиш муки...
Та сильна я, не пропаду!!!

Віра Підлиська

---

*Ангели навіть із відірваними
крилами ніколи не забувають
смак неба ...*

РУКИ

Моя рука в твоїй руці –
Це ми ідемо по дорозі
І що чекає нас в кінці,
Нехай залишиться на розі.

На розі вулиць «Ти» і «Я»,
Що перетнулися недавно,
Щоб виникла нова сім'я,
Де «ми» уже звучить, як право.

Це право жити і любити,
Творить добро й благоволити
Творіння рук твоїх, бо «ти»
Уже немає, лише «ми».

Моя рука в твоїй руці –
Це душі наші переплелись,
І я живу в твоїй душі.
Нехай надалі буде, як колись.

ДОЩ У СЕРЦІ

А дощ у серці, чи на дворі?
Та зараз це не грає ролі.
Бо далеко ти, хоч уже на волі.
Я все ж хочу поєднати наші долі.
Я так поглинута життям,
А в тебе немає місця почуттям.
То чому ж усе лечу туди,
Де мене чекає пустота.

Тобі мене не зрозуміти,
Як сильно хочу із тобою бути.
І дощ у серці перестане лити,
Коли я цілі зможу досягнути.

***

Важкі хрести поклав ти, Боже, на Вкраїну,
Накрив її розпяттям на віки.
І нести його будем до загину,
І легшими він зробить важкі роки.

За України долю билися віками,
І кров із жил текла, немов вода.
Кожен юнак і юнка, що полягли головами,
Закарбували в вічність свої імена.

Хоч ти ессесівець, упівець чи простий солдат –
Нема різниці, бо воюеш ти за славу,
Тримаєш міцно у руках свій автомат
Йї слова молитви, що навчила мама.

Лунали кулі і пісні свободи,
Вмирили люди йї воскресали імена.
Ми так не мало віддали за волю,
Ще так багато воля вимага.

Та на вустах одне: Героям Слава! Слава Україні!
І так завжди воно буде,
Бо ще не вмерла Україна!
Слава повстанська ще живе!

Іванна Лопацька

---

*Ангели відгукуються на радість,
тому що це те,
з чого вони зроблені.*

БІЛЬ

Казки про життя летять невпинно. Кап-кап-кап... І на мить не застигнуть у повітрі, не зловлять кілька промінчиків, щоб засвітитись райдугою. Вони майже завжди якісь чорно-білі, сумні. Вони сповнені жалю до власної персони. Чому ж вони такі безколірні? – питаєте ви. Вони сповнені болю... Такого різкого і гнітючого болю, що інколи не дозволяє просто підняти повіки. Він стискає залізними плоскогубцями ще досить гаряче серце і не відпускає. Хочеться бігти світ за очі, лізти на стіни, хочеться кричати щосили... Але все марно – він сильніший. Саме тоді серце, здається, і замерзає, покривається льодяними колючками. Саме тоді людина перетворюється в когось іншого, далеко не живого і зовсім не радісного. Йде дорогою свого життя і нікого не бачить – навіть власної тіні.

Люди бояться болю, тому бояться втратити щось, бояться зробити крок вперед, бояться впасти. Хм..але плазуни не падають... вони ніколи не падають, та вони і не піднімаються в повітря, як вільний білоголовий орлан. Отак ідеш по вулиці, бачиш сотні облич, а може не облич, ти бачиш лише смуток, їхній біль. У кожного з них свій присмак, але пече у всіх однаково. І коли ти ідеш у натовпі таких людей, здається, що відчуваєш біль кожного, саме тоді стає так нестерпно гірко... Так нестерпно, що можеш дозволити лише гарячу сльозу на рум'яній від морозу щоці. Тоді так хочеться допомогти їм всім піднятися з колін, ступити крок перед собою, відкрити їхні серця і обійняти любов, що похована під високим шаром ґрунту. Кожен з тих, зовсім незнайомих людей стає в ту мить таким близьким, так хочеться

обійняти кожного з них і розтопити їхні колючки. Та я просто маленька і беззахисна дівчинка... Що ж я можу? Хм...але ж я можу, я можу посміхатися кожному з них, і нехай буду відчувати їх біль, нехай мені буде ще нестерпніше, але я буду щиро посміхатися!

Вони такі нещасні, що хочеться взяти рупор і покликати їх до себе, попросити, щоб обміняли свою злобу, свій біль на кришталеву сніжинку мого щастя, нехай заберуть його, а мені залишать свій біль. Нехай залишать свій смуток, нехай отримають поцілунок щирості прямо в серце, нехай відпустять волю і заплачуть. А я, я буду молитись за них, молитись, спляюючи сморід їх заздрощів, злоби, страху і ненависті в цілющому вогні свого малого і вразливого серця.

Отак стою посеред великої площі, серед натовпу, а на мене падають дзеркально-діамантові сніжинки. Заплющую очі і забуваю про біль. Цю мить я віддаю перепочинку, щоб через кілька хвилин знову відчувати крик душ, які забули про свою вічність.

СНІГ

Так дивно... Чому ми не чуємо, як падає сніг? А він летить, він не перестає. Спокійно лягає на замерзлі будинки, на високі огорожі, на дерева, на дороги і навіть на повіки якогось незнайомого перехожого. Застеляє двори, сідає на гілля. А цікаво, про що думає сніг? Він настільки тихий, що ніхто не задумується про його існування. А він існує, він живий, він думає. От хоч ота сніжинка, що впала на моє подвір'я, напевно, вона думає про те, що колись тут були квіти і понад усе на світі їй

хотілося б з ними погомоніти, запитати, як їм живеться тут, на землі, серед людей, бджіл і маленьких комашок. Тендітній сніжинці понад усе хочеться розповісти про своє життя на небі між сіро-дельфінових хмарищ. І якби я розуміла її мову, то обов'язково послухала б її казку. Але ми занадто різні. Ми занадто різні, щоб порозумітись, хоча на мить здається, що колись, давно-давно, я теж була сніжинкою, лежала на землі і співала пісеньку про море, яке ніколи в своєму короткому житті не бачила.

Люди подібні на сніжинки, ой як подібні! Тю, – скажете ви. Ми занадто ще теплі, щоб бути схожими на сніг. Я відповім: можливо. Та в душі я завжди буду переконана, що люди дуже схожі на сніг. Вони живуть разом, летять за вітром, але кінець свого життя завершують зовсім по-різному. Хтось тане на теплій щоці, хтось падає на скрипучу гоїдалку і застигає в очікуванні дитячого сміху, хтось досить швидко падає в комин старого будинку і згорає в ласкавому сімейному вогнищі. А зовсім божевільні люди-сніжинки втікають від усіх, падають на прозору і пусту віконну раму. Вони сподіваються на те, що всі будуть заздрити їхній дивовижній красі чи ідеальній симетрії тіла, але так і залишаються зовсім самотніми на пустій віконній рамі.

Дехто обожноє гратися з пройдисвітом-вітром і забуває про все на світі, просто перелітає з даху на дах і слухає історії інших, зовсім незнайомих і неблизьких сніжинок. А найбільш несміливі просто падають на землю, падають, щоб більше ніколи не піднятися.

Кожен обирає свій феєрично-блискучий фінал, але не сміє забути, що початок у всіх був однаковий.

ЗВІРІ

У кожному із нас живе звір... Буває він дикий та вільний, як мустанг, інколи боязливий, ніби зайчєня, інколи впертий, як осел, інколи хитрий, наче лис, веселий, як папуга та сумний, наче покинуте цуценя. Ми буваємо зовсім різні. Але хто ми? Так важко обрати одну роль і грати її все життя, особливо коли доля дарує можливість зіграти все нові... Ми забуваємо, дуже часто забуваємо те, ким ми є насправді. Приміряємо на себе нові стилі, але душу залишаємо оголеною, хоча й під сімома замками. Можливо, саме тому нам так важко її знайти десь там, в купі лахміття, яке знову і знову одягаємо на себе. І тільки крик страждання змушує нас пам'ятати, що колись ми були душами, такими тендітними і водночас сильними душами. Ми чекаємо підтримки і щирості, не даючи навіть хвилини свого дорогоцінного часу взамін. Але це абсурд, питає ви?

Так, абсурд. Ми перетворили своє життя на абсурдний театр блазнів і нарікаємо на Бога, що саме Він у всьому винний. А можливо, і не на Бога..., а просто на всіх людей, що нас оточують. Але, шановні, озирніться навкруги і нарешті зрозумійте, що ви оточені своїми близнюками, своїми копіями. Та мало кому вдається розплющити очі. Більшість рада ходити в окулярах телевізорів та інших розваг, які на мить дозволяють забути про власний розпач і насолоджуватись недоліками чужого життя. Сила егоїзму настільки обняла розум, що залишається тільки поверхнево дихати з думками, що ніхто не в силах нічого змінити... Або навпаки, що ми є такими собі «богами», яким усі повинні цілувати ноги.

Так важко зрозуміти, чому людям подобається жити в багнюці, обливаючи нею одне одного... Чому людям подобається страждати, коли вони можуть любити, чому їм подобається топити, коли вони можуть подати руку допомоги, чому їм подобається брехати, коли вони можуть подарувати солодкі поцілунки щирості? А можливо, просто забули, що завжди були душами – вільними і чистими душами. Вони забули голос совісті, а любов уже давно не шептала їм на вушка. Любов'ю вони тепер називають хтиве бажання, власність над чужою волею, турботу, яка ніколи не буває безкорисливою, настирливість, яка ламає всі кордони, навіть найзаповітніші.

Але навіть серед диких звірів є надзвичайно вірні лебеді, маленькі, беззахисні, але такі милі кошенята, вільні дельфіни з добрими очима, сильні коні, які

навіюють благородство. Тому спробуємо дати собі шанс залишити їхню частинку в наших серцях. Непевне, тільки тоді, ми зможемо назватись Людиною...

ЗА МОНІТОРОМ ТВОГО КОМП'ЮТЕРА

Привіт! А ти все сидиш біля монітора? Так дивно, що ти досі сидиш за монітором свого комп'ютера...

А музика грала, вона не спинялась ні на мить, хоча ти і зупинився перепочити... Перепочив? Тепер наздоганяй, піймай знову легіт ритму і падай у ейфорію музики свого життя. Хоча...так, ти ж біля монітора свого комп'ютера, музика твого життя лунає десь там, за вікном. А ритм...ритм ти давно змінив на звук клавіш твоєї старої протертої клавіатури. Те, що за вікном, тебе не стосується, важливий лише конект... Інтернет-конект...

От знову настав ранок, але ти не зміг його зустріти: виявилось багато справ у моніторі твого комп'ютера... Та зрозуміти це ти зможеш, коли твоє знесилене тіло почне з останніх порухів життя бити у дзвін болю. А доки... тобі добре, тобі добре жити в такт ритму твоєї протертої клавіатури.

Слухай, а у що ти віриш? Хм...мовчиш... А знаєш, мовчання може сказати іноді більше, ніж до банальності пусті слова. От і твоє мовчання зараз сказало багато, сказало про те, що немає ніякої віри. Тобі не потрібна віра за монітором твого комп'ютера...

ДЛЯ ВАС, ЧОЛОВІКИ!

Нехай усмішками завжди вітають
Багато тих, кому потрібний міцний тил.
Та я бажаю, щоб не зброя
Була для Вас орієнтир!
Нехай існують завжди цілі,
Любов і мудрість у житті.
Бажаю прагнути до волі
Й не заблукати в повсякденному гіллі.
Ви будьте завжди як опора,
Як вірний охоронець майбуття.
Для вас підтримка хай не буде сором,
А страх нехай піде у забуття.
Не забувайте свою мужність у кишені
Уже давно старого піджака.
Тоді наповняться відвагою долоні
Для вчинків вартих козака.
І подаруйте ласку милій,
Її усмішку завойовуйте щораз.
Саме вона дає натхнення силі
Та щастю віддає багато фраз!

РОМАНТИКА ☺

Ромашку у волоссі поцілую,
З повік здмухну вчорашні сни.
Я кожен подих твої ціную,
Ловлю у просторі думки.
Ти подивись мені у очі,
Промінням щастя засвіти.
Ми будемо колись, як зорі –
У вічність зможем забрести.
Візьмем за руки сонце міцно
Й побіжимо за вітром навздогін.
На цій землі залишимось навічно
З великою любов'ю у душі.
Життя у мене ти вдихнув
Так несподівано і ніжно,
У грудях щось таємне ворухнув,
Кохання там лишив бережно.
Тобі я подарую благодать,
Рай на землі створю з тобою.
Нові творіння будуть життєдать
Перлиною життя святою.

Юлія Рудюк

---

*Ти зрозумієш, що я ангел,
тільки коли я повернуся
до тебе спиною ...*

***

Уже не чути присмаку тривоги...
Та й зовсім вже не плачу я ночами...
Забула я усі наші незгоди.
Ніколи вже не бути разом нам.

Було усе... і дружба, і кохання...
І біль розлуки я пережила.
В душі моїй лишилось лиш мовчання,
А навкруги холодна тишина....

Про все на світі ми не можемо знати,
Якщо щось сталося - значить недарма.
І кожен фініш може стартом стати...
Своє життя будуєш лиш сама!

***

Ти зупинись.... І знов настане тиша....
Ти озирнись.... Нікого вже нема....
Лиш десь в кутку забилась сіра миша.
Були удвох.... Сьогодні вже сама...
Ти прийдеш знов. І ніжно посміхнешся.
Ти прийдеш так зненацька, але я..
Я знаю, що ніколи не вернешся.
Тож забери назавжди почуття!!!
Все забирай! Нічого вже не треба!!!
І серце вже вистрибує з грудей!
Хтось інший подарує мені небо!
Я думала, ти кращий із людей...
Так жаль, що вже нічого не вернути,

Та й повертати сенсу вже нема...
Як же хотілось би про все забути,
Щоб замела снігами все зима.

***

Сьогодні він приснивсь мені...
Він був холодний, наче злива...
Його вуста сухі, німі,
Його усмішка зрадлива.
Так милі радісні мені...
А я на крилах все летіла
До того, кого так люблю...
Забуть його я не зуміла.
Йому віддала я свою
Душу...,
Яка і так боліла...
Сьогодні він приснивсь мені...

***

Якщо зможеш – забудь, якщо зможеш – пробач,
Що було – не вернуть, лиш даремно не плач.
Якщо зможеш – прости того літа тепло,
Колись разом були, та зима вже давно.

Замели вже сніги його ніжні слова,
Ти не згадуї про це, й так болить голова.
Але ти промовчи, все це було колись
І десь тихо вночі ти про все помолись....

***

Я Вам про правду розказати хочу.
Де ж її взяти в цьому світі? Де,
Якщо Вам просто нагло брешуть в очі,
І нишком Вашу душу хтось краде?
Хтось мило усміхатися Вам може,
А за спиною вже тримати ніж,
У дружбі поклястися кожен може
І так же ж легко зрадити за гріш.
І як же ж швидко цінності змінились...
Лише обман ми бачим навкруги.
Та й люди пробачать вже розучились,
І думають, що скрізь лиш вороги.
Я просто всім добра Вам побажаю.
І добре знаю, що на світі є
Чудові друзі. Вас я поважаю!
Даруєте Ви щастя назавжди.

Ольга Захарук

---

*Надія – це розрахунок
ймовірностей, який пишеться
пір'ями з крилець ангелів*

ЛИСТ

Я навіть дихати не стану, щоб не зронить це почуття.
Для тебе й зіронуку дістану, хоч кажеш ти, що зірка – я!..
Я небо вишила б зірками, встелила б ними всі стежки,
Аби лише ночами й днями робити радісно тобі.
Усі дива зберу в торбинку, ляну і з латкою на дні,
Аби тобі, моя світлинко, це чудо снилось уві сні!
Немає квіт таких у полі, немає нот таких в серцях,
Немає слів таких у мові, щоб донести це почуття!
Немає рухів таких в танці, немає кольорів в природі,
Нема росинок таких вранці...

нема таких кохань, та й годі!!!

От тільки наше... Лиш одно. Таке захищене й безпечне.
І щоб не сталось - все одно, тебе люблю я безперечно.
Твої нічні поводитирі – самотній місяць, товсті зорі
Заснули в мене у руці, я заховала їх в коморі..
І до наступного листа я покладу їх, обіцяю,
А поки що вони мої, два клаптики старого раю.
Я навіть дихати не стану, аби цей рай не розбудить.
Тобі, коханий, обіцяю, ніщо й ніяк не заболить
тобі в любові нашій ніжній, любові тихій і потішній,
бо їй іще сто літ горить..
Тобі ніщо не заболить.
Тебе люблю, тебе чекаю..!

РУСАЛКА

Не тримає мене, мамо, нелюба людина,
Скільки я солоних сліз за неї зронила...
Скільки я терпіла болю, різало сердечко,
На моїй живій любові – кам'яна вуздечка!
Було чисте почуття – стала сіра рана.
Я лягала рано спати і пізно вставала,
Щоб не бачити його, мамо, щоб не чути!
Щоб раптово, мимоволі тіла не торкнути!
Щоб нічні поводитирі – місяць, товсті зорі
Потопили тонкий стан у небеснім морі!
Й не прокинуся тоді з нелюбим в кімнаті,
І не буде більше він до сніданку звати,
Не колотимуть мене ці маленькі очі...
Мамо, ну почуй мене! Мамо, я не хочу...
Мені слізно, мені жаль, мамо, мені гірко!
Мої очі поцвіли, як дві жовті бірки...
Я піду колись у поле, вийду до криниці,
Прихилю себе ледь-ледь, щоб води напиться,
Оступлюся й полечу, донизу, додолу,
А на дні мене русалка ухопить за полу.
І нехай і не питає, мамо, що ся стало,
Я б зеленій і бридкій ніяк не сказала.
Хай лоскоче у воді до хворого сміху,
Стане солодко душі, біль погубить втіха!
І лишуся я на дні русалкою жити,
Якось вийде й він вночі водиці надпити,
Думаєш, я ухоплю?.. Хотіла б вхопити...
Але він мені не треба, мамо, натерпілась,
І моя ляна душа давно утопилась,
Дайте спокій вже мені, мамо, не шукайте!
До криниці не ходіть, вниз не заглядайте!

ГОЛА

Душе! Одягнися! Ти ж гола...
Навіщо ся стало з тобою?..
Нехай чудодійна Покрова
Тебе одягне, хоч листовою.
Ти в тонкому листі берізки,
І жовте, й старе, наче літне...
Я йтиму колись окрай лісу
І вдам, що тебе непомітно!
Душе, українська сопілко,
Мелодити слух – твоя вдача...
То раптом смієшся так гірко,
А то вже так солодко плачеш...

ПІВОНІЇ

Не рвіть півоній навесні,
І не зломіть стеблину,
Бо то у всій своїй красі
Моя росте дитина.
Колись замучили її
До стону грішні люди,
Зоставили зогнить в багні,
Хоч знали, що так буде!
Її розірвали льон сухий
На ще дитячих грудях,
І хтось рукою поманив,
І повалив до бруду...
Дитино, горе ти осіннє,
Чого ти так нещасна?!
І по тобі, цвілії проміння,

Чи потвориться прекрасне?
Ця плоть не знала іще ласк,
Та більше ї не пізнає,
Отак і не прийшов той час,
І Бог не повинчає!
Роздерли, били, сліз лили,
А ти це все терпіла?!
Мінялись чергою вони
На це дитяче тіло!
І розтріпали геть косу
Русявого волосся,
А очі сяяли росу,
Щоб вирросло колосся
Там, де ті слюзи пролилися!
Прошу тебе, молися,
Щоб їм погнити на тім місці,
Щоби згорить від спеки,
Щоб їхню плоть прийшли доїсти
Старі брудні лелеки!
А ти потріпана лежиш,
Як лялечка старенька,
Прошу, устань! Прошу, біжи ж
Ти, квіточко маленька!
Але ж не чуєш ти мене,
Не чуєш і не бачиш,
А добре серденько твоє
Тих нелюдів пробачить!
А з першим променем весни
Ти проростеш в садочках,
І будеш пить вся краси
Із їх пихатих дочок!

Бордовий колір, колір білий
Їм нагадає потім
Незайманий ще колір шкіри,
Невинність в твоїй плоті!
Не рвіть півоній навесні,
І не зломіть стеблину,
Бо то у всій своїй красі
Моя росте дитина...

ДО УКРАЇНИ

Країно люба, де нам захватись?
Шукають нас безжальні вовкулаки!
Притулку нам у кого запитатись?
Ми не готові йти у ці атаки...
Так жаль тебе і твої тоненький стан.
Ти моє ніжне колоскове диво!
Кричу до Бога й Сина: «Не віддам!»
Дивлюсь на тебе жалісно й ревниво.
Проникнути так мало... Просочитись!
Розтанути в твоїх очей снігах.
До тебе, як до Бога, помолитись.
Співати, як сміливий білий птах!
І все тобі! Тобі усе на світі!
І танці, й кольори, й весна...
І восьма нота, й букви в алфавіті, –
Усе тобі. Й тобі належу я.
Проникнути так мало! Захватись
За пазухою чи в старім кармані.
Нас будуть ще не раз тепер питатись.
Не відгукнемось, промовчим, обманем...

Якби була ти дівчина-веснянка,
Ти б покохалась з вітром у гаю...
Всі до одної заздрили б панянки.
Всі б до одного марили: «Люблю!..»

КОВАЛЬЧУКУ В. М.

Ревниво жмете соки Ви
Із числової маси.
Та там же й краплі не знайти,
Крім хмурої гримаси!
Вони сухі, черстві, безжальні...
Зізнатись, їх боюся!
Але ж куди, прогнозування –
Це те, над чим борюся!
На жаль, нам не спрогнозувати
Політ малої пташки,
Падіння зранку промінця
До кавової чашки.
Не розрахуєте ж бо Ви
Усмішку на обличчі,
І спів маленької дочки,
Що заплітає стрічку.
А вихор ваших почуттів?
Тут маса ж спостережень!
Та перед ними Ви слабкі,
Хоч зовсім без обмежень...
Ще досі жмете? Жміть-бо дужче,
Бо є тут щось таки.
Ви оживляєте бездушне,
Керуєте живим!

***

Ніхто не полікує мою глибоку рану.

Збереться сіль на ній.

Ні, я не буду, я не стану

Збирати з неї гній!

Нехай затвердне, задубіє,

Засохне твердим шрамом,

Тим, що кидаючи мене,

Ви залишили, пане.

Мого кохання стало мало.

Не вистачало грітись.

Його скурили, проміняли

На ноги і спідниці.

Нехай не ті вже в мене ноги.

Сукенка з мене злізла.

І на моєму на порозі

Вже інвалідне крісло,

Але ж ви, пане, бережіть

Усе, що поміж нами.

Кому попало не лижіть

Вуста, що є ротами!

Бо в них не серце – агрегат!

У них не очі – скельця!

У них язик – то перший брат,

А руки – як відерця.

Вони не люблять вас ніяк.

Вони вас і не чують.

Вони вас мають так і сяк.

Лишень у вас ночують...

Ну добре, досить, не дивіться,

Як заважаю нині.

Але згадайте грить чи грітись
Виходить вам із ними?..

БЕЗ ПРИЧИНИ

Гола совість твоя в порцеляновій масці,
Вже пройшли оті дні, коли звався «прекрасний».
І голодний до болю на терпкий нікотин.
Хто б не виграв двобою, та програв точно ти.
Не римуються більше дві знайомі руки,
Не підходим до пари, підмінили смаки.
Обернувся наш шовк у поношений льон,
Все, що снилось на горе, – то не просто був сон.
І знайти у поліні ти нектару не зможеш, –
Бо цвіте божевільно, – це для гіркості ложе.
І колись попри сад ти пройдеш з абрикосів,
Подивись на мої, на розплетені коси,
Може, дивом впізнаєш серед сивого пасма
Ту єдину, свою, яка звалась «прекрасна»...

ВЕРЕТЕНО

Крутись, моє веретено.
Моє веретенко.
Зав'язалась все одно
Доля у петельку!
І самотні верболози
Ту петлю гоїдають:
Ой рятуйте, добрі люди,
Пряля помирає!
Закохалась, залюбила
Із жонатим мужем.
Попід ранок породила
Сина в білих ружах.
Попід ранок породила –
В обід утопила.
І до того, до болота,
Ще й сльозу пустила.
Спить і сниться їй дитина,
Ручки простягає
Та й її ж веретеном
Кісточки ламає.
Крутить ніжки веретенцем.
І питає в мами.
Сльози капали на серце –
Душу розірвали.
Я солоний! Так пече...
Мамо, хочу пити!
А в болоті, без води
Мені вічно гнити.
За півроку посивіла
Наша чорна мама.

Пуп'янками тіло вкрило,
Сина ж не назвала.
Тільки більше не охоча
Ся бездітна мати,
Хоч на хвильку серед ночі
Очі закривати.
Узяла веретено, пустила по гаю,
«В яку вербу обіпрешся –
На тій загойдаюсь».
Довго колесо крутилось,
довго обирало,
Довго дівчина молилась.
А кому – не знала...

Не крутись веретено
Під вітром так стомлено.
Проміняла тебе пряля
На сина солоного.
З скрипом лози жилуваті
Хитаються вночі.
Тихо ніжки гойдаються,
Наче хтось лоскоче...

Катерина Сидорчук

---

*Лявiць якшо ти ангел, завжди
знайдеться той, кому перешкодить
шелест твоїх крил ...*

ЗІГРАЙ, СКРИПАЛЮ

Зіграй, скрипалю,
Зіграй про моє буття...
І розкажи, як продовжувати далі
Казку, що називалася життям.
Зіграй про те, як я сумую,
Зіграй, бо це все недарма,
Нехай цю музику почує
Той, кого з нами вже нема.
Хай Бог почує всі мої молитви
І забере його до себе в рай.
Все зникає, але пам'яті не вбити,
Зупинись, скрипалю, серденько моє не край.

04.2011

***

Ми думаєм, що будем жити вічно,
Не зрозумівши суть свого буття.
Знайти кохання? Ні, це не логічно,
Простіше жити, коли є брехня.
Всі ніби в масках, а навіщо?
Чому ховаєте лице?
Ви посміхаєтесь не так і не жалієте про це.
Кохання ваше тільки на губах,
В словах, але не в душі,
Завжди у серці вашім страх,
Проте усмішка на лиці.
Через випробовування долі
Частіше жаліємося. На кого?

На Того, чийї підкорюємось волі.
Вся віра наша на губах,
Її сприймають всі, як сон.
Брехню ми бачимо лише в чужих словах,
В свої ж вірим, як в закон.
І знов забувши про молитви,
Жаліємось, що багато в нас проблем.
За відданістю брехлива та гонитва,
А Він все дивиться, і пробачає день за днем.

04.2011

***

Не почута сповідь,
Невблаганна тиша...
І серце так нестримно б'ється в самоті,
Більш ніколи не зустрінеш і не приголубиш,
Не даси поради донькам у журбі.
Ти пішов так рано,
Вже не повернешся...
Залишив після себе невичерпний біль.
Та зима холодна,
Що тебе забрала,
Поселилась в серці нашім назавжди.
Всі тебе любили,
Тобою ми гордились,
І з радістю вертались на батьківський поріг.
Став пустим будинок,
Немає більше свята,
Тільки мати сива плече в тишині.
На душі так важко,

Холодно і сумно,
Бо залишив нас ти назавжди.
Вір, що не розлюбим,
Вір, що не забудем,
А ти пробач нам всі наші гріхи.

21.05.2011

ІННІ ВАСИЛЬЧИК

Пережили історій ми багато
Смішних, веселих і навпаки,
Але по-дитячому дивакувато
Раділи кожній цукерочці «Бабусині казки».
Ми бачили північ і південь,
Ми бачили захід та схід,
Забувши про все, що боліло,
Забувши невчасний політ.
Намарила дружба світанків,
Ми, взявшись за руки, ішли.
Вмирали під нами дороги,
Від нас не ховались мости.
Люблю тебе за твою чесність, за поради,
Розуміння жартів, хоч іноді і зовсім не смішних,
За доброту, за щирість слів,
Що допомагають в історіях трішечки сумних.
Живи так, ніби завтра помреш,
Цінууй веселку і дощу краплини,
І нехай всі відповіді не знайдеш,
Не сьогодні виправиш помилки.
Живи так, ніби завтра не буде,
Як останній день подарований тобі,

І не важливо, що хтось тебе забуде,
Головне, що не зрадиш ти собі.
І тоді своє місце знайдеш.
Хоч і шлях твій не буде буремним,
Живи так, ніби завтра помреш,
Мрій, оскільки життя твоє буде вічним.
І коли щось станеться негоже,
Звертайся, я завжди допоможу.
Дружбу нашу крізь роки пронесу,
Яка ж щаслива, що з тобою я дружу.

02.07.2010.

Олена Ткачук
та Юрій Каліщук

---

*Усі ми ангели з одними крилами,
і щоб полетіти, нам потрібно
обійнятися.*

СТРУНА ДУШІ

І грає музика чарівна безупину,
В душі моїй одна струна...
Ти просиш залишитись на хвилину.
Тепер мелодія грає сама...

Заполонивши твою душу,
Хтось в ній мелодію убив...
Тепер налагодити мушу,
Та інструменти загубив...

Струни душі порвались від печалі...
І вічна тиша тепер в ній.
Скажи мені, що буде далі?..
Порушити її зумій!!!

Майстер душі? Напевне, ні...
Але чи зможу я допомогти?
Допомогти розірваній струні?
Мелодію знов запустити в ній?

- Струна моя тремтить шалено
Від доторків твоїх м'яких...
Ти зрозумів мене, напевно,
Мені прожити день цей допоміг...

- Мелодія моєї мрії,
Ти - музика мого життя...
Не допущу такої дії,
Як викинути інструмент цей на сміття!

СПІЛЬНА КАЗКА

Торкнутись губ...відчути смак твій на вустах..
Я хворий лиш тобою, смаком, ароматом..
Від карої безмежності і глибини в очах
Я кораблем в цих океанах хочу стати..

Шалено доторкались, очі ніч накрила,
Шалено цілувались, боляче губам..
З тобою я лечу на крилах..
Тебе нікому більше не віддам...

А я нікому не віддамся й не віддам тебе..
На крилах будемо летіти в спільну казку,
Де будуть ніжні руки пестити мене,
І вільно відчувати взаємну ласку..

Не можу дотягнутися рукою –
Між нами відстані стіна,
Та кожен день я подумки з тобою,
Як половинка серця ще одна...

Нам відстань, наче море – по коліна..
Коли тебе я відчуваю кожну мить,
І сам щомиті я до тебе лину,
Коли з тобою, хочу мить цю зупинить...

Ловлю твій погляд на собі жаданий
І вірю в силу наших почуттів.
Ми переможемо все і всіх, коханий,
І головне, ти вчасно правду зрозумів...

Так мало треба нам для щастя...
Кохана, як же я тебе люблю...
І розлучити нас нікому вже не вдасться.
Без тебе, Квіточко, я наче не живу...

ОДНЕ НА ДВОХ...

Прошу з зірок струсити трохи чар,
Щоб ти був трошки ближче, ніж сьогодні.
Намотую на пальці згустки хмар,
І в оченят твоїх тону безодні ...

Дивлюсь у неба непрозору гущу -
Там бачу зірку лиш одну й мою,
Сьогодні, як і вчора, я відчути її мушу,
Тоді лиш день наступний проживу...

Я падаю в обійми з неба.
І як бажання, що на двох одне,
Збулося, почекати лише треба,
Побачити, відчути лиш тебе...

Ловлю в обійми неба подарунок,
І як бажання, що на двох одне,
Збулось, і лиш солодкий поцілунок
Мені дозволить втримати тебе...

На нас дивились місяць, зорі
І диву дивувались: як це так?
Бо ти лиш розумієш ті думки прозорі,
Бо ти лиш відчуваєш на губах цей смак...

Цей смак...цей голос...аромат...
Ніхто крім мене не відчує,
І дві душі, як серце, такт у такт,
Зіллються у одну, яка руйнує...

...стереотипи, рамки і закони,
Не треба більше зайвих слів,
Бо стерли ми давно кордони,
Живемо у полоні наших снів...

Олена Ткачук

МОЄ ЛІТО

Яскраве сонце обпікає плечі,
І клумба грає спектром кольорів.
Сьогодні квітам снився вечір,
Що дотиком тепла зігрів.

Солодкий запах полуничний,
Нектар трояндовий п'янкий...
Туди, де липи цвітуть, кличе
Той спогад, що завжди німий.

А ось яка барвіста квітка, подивись!
Легенько доторкнулась пелюсток,
Метеликом зірвалась ввись,
Як тільки я зробила перший крок.

Це літо знову вчить мене сміятись,
Безсоння зорі ці лікують.
Ще вчора я б воліла не здаватись,
Та ті, кого люблю, на жаль не чують...

МАЛЕНЬКИЙ МОНСТРИК (АБО НАКЛЕЙКА НА НЕБІ)

Все здавалось трохи ефемерним...
Я провідала сонця зайчик в парку,
Вересень сьогодні був кумедний,
Наклеївши сім кольорів на хмарку.

Слова риплять, як стиглі яблука,
Я, як маленький монстрик із зеленими очима
Пускаю у калюжку снів кораблика,
Хоч ...надцять років за плечима.

Час знепритомнів, і сказано холодно.
У голові металобрухт думок...
Морозиво, хоч горло... Та вже все одно.
Словесна рвота, так, об'їлася пліток.

На завтра вже немає слайдів,
Щоб простір організувати.
Цей Вересень так швидко постарів,
Що я не встигла іграшки зібрати...

ДЕФІЦИТ ЧУДЕС

Просто дощ і просто вечір...
Витягаю з-під ковдри кота.
І на плечі лягла недоречно
Вже така зимова сльота.

Це як родимка на серці –
Не болить, а просто Є.
У казках, там немає смерті,
Там усе і твоє, і моє.

Там сліпий бачить світ кольоровий,
Там веселка торкає небес.
Спиці щастя плетуть собі нове,
Я ї собі хочу дрібку чудес.

Хтось хризантему залишить на підвіконні,
Я по дитячому зрадію щастю...
Зігріє руки хтось холодні,
Але це буде завтра. Завтра...

НАЙКРАЩЕ

Я десь за ранком, за отим дощем...
Бреде за мною темінь кришталева,
Бо все минає, лише щем
Спада росою на мої дерева.
І тихий вітер, наче час,
Змішавши пил із нашими думками,
Шукає в тому бруді нас,
Стирає те, що не було між нами.
І пелюстковим снігом засипає все весна.
Тепер лише під стукіт твого серця засинаю...
А хтось казав – найкраще те, чого у нас нема.
Неправда, ти – найкраще, що я маю...

[В]ІЛЬНА

Вологий вечір вовтузиться на вулиці...
Вітер вривається у вітальню і відчиняє вікно...
Вплітаю втому у вишневе волосся...
Відмикаю в'язницю вчинків...
Вибухаю відразую...
Вслухаюсь в віртуозний відгомін віолончелі...
Вірус вселяється всередину...
Вечір вимикає взаємність...
Вже вкотре вона вкрала... Відпускаю...

Вільно відчужена і вишукано вписана
у власний вірш...
Варю в'язкий відвар... Відьма...
Вголос вдихаю... Востанне...
Відлітаю високо вгору... Вільна.

[З]АЛИШУСЬ... [Н]АЗАВЖДИ

Залишусь назавжди записана у зошит
Забуду залишки забруднених зізнань
Я змушена звільнитись зовсім, зовсім, зовсім...
Затишшя... Заклик... Зойк... і Злам...
Здавалося, знайти – це зайве.
Здавалося, що знову загублю
Але я знала, я звичайно знала,
Що в зорі знов я зазирну...

ВЖЕ НЕ ВІДЧУВАЮ

Витискуючи колір із волошки,
Підфарбувати небо треба трошки.
Світ полиняв для мене мов дворовий пес.
Я вже не думаю, не відчуваю. Це прогрес.

Я повиймаю з криком стріли з серця,
Байдужістю продезинфікую.
Та очі уночі – малі озерця,
Наповнені духмяним сумом.
Дотиками...

МОЯ ДЕПРЕСІЯ

у світлі твоїх слів -
дисперсія.
Як дотик ліхтарів
наша диверсія.
Губами ти посмів
торкнутись вічності.
Шалений нас накрив
потік зустрічності.
Екстракт ідіотизму
плавить дотики.
Ілюзія крізь призму,
як наркотики.
Вдихати запах твоїй,
зім'яти принципи
в клубок нікчемних мрій,
що звуться принцями.
У ритмі, там,
за межами реальності
Без снів, без слів.
Все набуло фінальності.
Замучені, заплутані -
картата постіль тепла ще.
Хотіли все забути ми.
Не тліти, як те вогнище...

ЗНАКИ

З неба падають брудні хмари
І в голову забивають цвяхи дощем.
Ангели степлером скріплюють пари,
Вішають ярлики їм на лице.
Штампи на серцях – значить «навіки» разом,
Бо задуває вітер в вуха ці слова.
Пришили ви на долю гострі стрази,
Що їхня штучність і несправжність убива.
Так легше – жити під чиймись впливами.
Так важче – битись рибою об лід,
І кожен день спускатись з неба зливами,
Щоб якимось хоч змінити цей жорстокий світ.
Щоб розсипатись перед ними квітами,
І плавити пластмасу їх сердець,
І бути з ними зимами і літами,
Робити все, що в твоїх силах і ...
Як хочеться зламатись і поплакати,
Обличчя затуляючи руками...
Господь нас засипає зверху знаками,
Та зрозуміємо ми їх лише з роками...

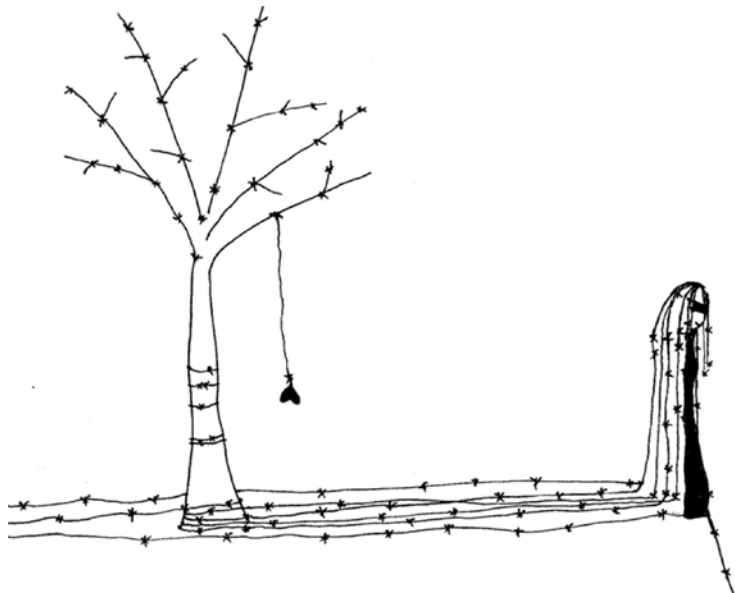

ВОСКРЕСАЮ

Прозора. Лежу там, на краю своєї свідомості, і ламаю тонькими пальцями слова, що не сказала і ніколи не скажу. А вони хрускають вголос і виказують мій страх. Не дивись. Ще не жива, та й вже не мертва, потрохи оживаю.

Повітря тріщить наелектризованістю колючих моментів, і над стелею клубляться згустки... ні, не диму... Це непотрібні думки відділяються від нас і, щоб не отруювати нам життя, вириваються на волю. Знаю, що бувають такі моменти, коли слова зайві. Не треба нічого говорити.

Твої пальці шукають струни на моєму тілі... І так вміло витягують колючі моменти зі шкіри, що мені майже не боляче... Майже. Гарячий подих торкається мене, і холод потроху відступає. Тану, як сніг, в тебе на руках і зникаю... Щоб воскреснути...

***

Чому я говорю, а ти мене не чуєш?
Лише нервовий стукіт пальців по столі...
Питаєш, що робити, і малюєш
Наше майбутнє... Наше? Так чи ні?

Немає сили, пульс стихає,
А ти не допоможеш, ти – не тут.
Яка я є насправді, ти не знаєш..
Ці почуття до завтра доживуть?

Настане новий день і ти повіриш,
Що я – та мрія, я – твій світ,
В який прийшла зима, і не зупиниш
Ти ту весну, яка розтопить лід.

Юрій Каліщук

ТАНЕЦЬ

Тіні на стінах колихались постійно,
Тіло танцівниці юної гоїдалось в промінні...
Полум'я свічок, які палали надійно,
А танець випромінював надію безнадійно..

Пишне біле плаття венеціанського балу
Під плавну музику кружляло, розсипаючи чари.
Холодні білі руки з пекельного жару
Рухами іскрилися в тінях мармурової зали.

Гармонію мелодії переривав ритмічний стук
Високих тонких підборів, та навіть цей нервовий звук
Породжував нові октави тих пекельних мук,
Що й плавний рух холодних тонких рук.

А за вікном сльозами падав дощ поволі.
Під хмарним небом ліхтарі стояли мокрі й голі.
Під парасолями ховалися похмуро люди кволі,
Тиняючись без діла, забувши власні ролі.

Із ритмом кроків злився стук гучних коліс –
Карету розкішну до воріт нечистий приніс.
Відкрився для нового акту шовковий завіс,
З'явився у фракку привид й попросив станцювати на біс.

Віддунням серед музики луна голос знайомий,
І танцівниця юна робить коло за колом новим,
Зливається у темну пляму зал мармуровий,
Стихає пульс, як свічка згорає поволі воскова.

Яскраве світло, білий спектр кольорів...
Щасливий привид не сумний, він не один.
Його кохана приєдналась до нього з того боку буття,
Завершать танець, що не встигли станцювати за життя...

ПОРЯДОК НЕ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Сніг.. Тиша.. Здається, вічна мерзлота...
Знов білим простирадлом землю укриває
зима, дає нам шанс почати з чистого листа..

Ти пробачаєш мені все, неначе осінь
змиває всі образи проливним дощем...
Калюжі висохли, забравши за собою сльози..

І розцвіло кохання вічне й чисте,
неначе розпустилась бруньками весна,
Чистіше за кришталю прозорого намисто.

А тепле літо залишилось назавжди
зігріти сонцем душу, що одна на двох,
й плекати квітку, що продовжує цвісти.
...ця квітка називається «Любов».

***

Годинник б'є останній раз,
І дзвони сповіщають про подію,
Що сталась о дванадцятій якраз
Із точністю якнайточнішої хвилини...

А як змінилася вона...
коли з прекрасного тюльпану,
Якому не допомогла навіть вода,
Змарніла бідна і зів'яла.

Вона казала: – Ти не любиш!
А він відповідав: – Люблю, люблю!
- За мене ти життя не згубиш...
- На спір, що через тебе я себе уб'ю?

Потрібно було трішки віри,
Та в голосі її він не знайшов.
Тепер потрібно відновити лиш довіру -
Із наміром твердим від неї він пішов...

І ось годинник б'є дванадцять,
На вежі угорі стоїть безмовно він..
Удар останній закарбує в пам'ять
Назавжди те, що довести він не зумів.

***

Беда вся в том, что Я - игрушка рока и судьбы,
Но сердца уже нет, и нету силы для борьбы.
Возможно, не ищу ответы, но я уверен и не зря,
Что все ответы и разгадка найдёт когда-нибудь меня.

Сама найдёт меня и спросит, хочу её ли осознать.
И я отвечу: всей душою,
оставшейся во мне сгорать...
Не знаю, с кем же это будет, не знаю также и когда
Но я уверен, что когда-то она найдёт меня сама.

Інеса Липнева

---

*Ангели справді існують.
Я називаю їх друзями...*

МОЇМ ДРУЗЯМ

Все більше спогадів і менше сподівань...
Сьогодні відпустили в вирій роки...
Із тихим сумом, навіть без вагань
Вслухаємось в легке відлуння кроків...

Все більше спогадів і менше сподівань...
Згорнули старі фото й мрії сонні,
Перемикнули на режим офлайн,
Й лишили їх думкам на підвіконні.

Все менше спогадів і менше сподівань...
Це забуття збиває відлік часу.
Фотоальбом із мороком зізнань
Заснув при світлі й тихо пам'ять гасить.

Все менше спогадів і більше сподівань...
Навчились зазирати десь за хмари.
Відкоркували пляшку із бажань
І знайшли фото, що давно сховали.

Все більше спогадів і більше сподівань...
На фото тих, що усмішки фіксують,
Під ритми часу й звуки коливань
Забуті мрії й тихі сни танцюють.

КАТРУСІ*

Твої очі мене лякають.
Твоє серце мені болить.
Твоя мудрість мене спопеляє.
Твоя ніжність повз мене мчить.

Твої очі мені співають.
Твій голос мені мовчить.
Твоя радість мене звеселяє.
Твій смуток мене все вчить.

Твої очі мені сміються.
Твоя гордість для мене – рай.
Твої рими мені вдаються.
Твої сльози... Душі не край.

Твої очі для мене сяють.
Почуття – полуничний джем...
І усмішка в повітрі витає...
Думки твої – солодкий щем.

Мої очі твої шукають.
Мої мрії тебе знайдуть.
Моє сонце, тебе чекаю.
Моя радість, щасливою будь!

В ОЧІКУВАННІ

На дворі дощ змиває вперті тіні
Та дотиком шибки іще морозить,
Наспівує туман сюжет осінній,
Хоч за вікном давно уже не осінь.

За горизонтом вже дарують квіти,
Вже зацвіли ясні, погожі днини...
А тут немає приводу радіти,
Бо небо плаче барвами сумними...

На дворі дощ вмиває сонні ранки
Ї розбиті вітром вечори голубить...
І крізь густі сполохані фіранки
Він, як навмисне, відлік часу губить.

Цей дощ купається в журбі й печалі
Ї ховає сльози від усіх, аж доки
Згадається таке живе й прощальне
«... на дворі дощ, а я без парасольки...»

Думки вже змокли, та розкисли мрії.
За виднокрай боюся зазирнути...
Та ще живе розхристана надія
На те, що там дощу не може бути.

Все ж за вікном лукаво плаче небо,
Ї чужого сонця тихо промінь гасне...
Сюжет осінній нам уже не треба.
Чекаємо Весну. Вона прекрасна.

МАМІ

Мамо мила, кохана, ніжна,
Нене люба, надіє моя,
Ти пробач мене винну й грішну...
Ти прости... Нерозумна я,
Непокірна буваю, лукава,
Нетерпляча і геть без жалю.
Але знай, моя рідна мамо,
Що Тебе усім серцем люблю.
А буває від розпачу плачу,
Розуміння ніде не знайду...
За весь біль, що приношу, пробач...
Я люблю Тебе, мамо, люблю...
За невдачі й гординю прости
Й за мою сліпоту пробач,
Через спалені мною мости
Я прошу, мамо, тільки не плач.
Не зрони ні сльозинки за те,
Що я вчусь на своїх помилках.
Моя мамо, люблю Тебе
І тону у Твоїх руках.
У любистку волосся Твого
Я ховаюсь від суму й жалю.
Мамо, лиш не забудь того,
Що Тебе усім серцем люблю...

ЗМІСТ

Юлія Харчук.....	5
Олександр Харчук.....	13
Оксана Андрійчук.....	16
Олександра Кучерук.....	22
Наталія Карпова.....	26
Сергій Роман.....	36
Леся Дзюбчук.....	47
Ірина Кондратюк.....	51
Віра Підлиська.....	55
Іванна Лопацька.....	58
Юлія Рудюк.....	67
Ольга Захарук.....	71
Катерина Сидорчук.....	82
Олена Ткачук.....	88
Юрій Каліщук.....	100
Інеса Липнева.....	104

Ангели не стиять

Збірка поезій

Економічний факультет

Головний редактор **Ігор Пасічник**
Відповідальний за випуск **Інна Васильчик, Юлія Харчук**
Ілюстрації **Юлії Цимбалюк, Оксани Макаренко,**
Ілони Позднякової, Ірини Ткачової
Технічний редактор **Роман Свинарчук**
Комп'ютерна верстка **Катерини Олексійчук**
Художнє оформлення обкладинки **Катерини Олексійчук**

Формат 42х30/4.

Папір офсетний. Друк різнографія.

Ум. друк. арк. 9,25. Гарнітура "VazhanovC"

Наклад 100 прим.

Видавець СПД Свинарчук Р.В.
Свідоцтво РВ №27 від 29 липня 2004 року
пр. Незалежності, 151, м. Острог,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70